

Tóc Em Kìa Bay Lên

Em đi. Một ngày vắng! Trời nắng tưởng trời mưa, là buồn lắm biết chưa...chưa bao giờ buồn vậy!

Bài văn hồi nào ấy, có câu anh vừa ghi...Bài nói về Ra Đi, bài nói về Xa Cách...nói về một bến sông!

Em à, buồn mênh mông...dù chữ Buồn bốn chữ. Nhìn thôi, mắt cũng đỏ...mà xóa không hết...buồn!

Thơ anh thật dễ thương, tại sao em nói ghét? Hay tại anh bám riết / chân em...không phải ai!

Hai cái một thành hai. Hai cái hai thành bốn. Lão Tử nói từ tốn: Vũ trụ là từ đây!

Em đưa một bàn tay, nhớ em từ hồi nào. Cầm em chỉ chéo áo, nhớ em tự hồi xưa...

Một ngày em, bài thơ. Hai ngày em, thi tập...Tại buồn như tháng Chạp...chiều quê trông nhận về...

Tại buồn như Cam Ly, cứ buồn nên róc rách...Tại em là Đà Lạt, Nhà Thờ Con Gà ơi!

*

Nói gần rồi xa xôi, vẫn Quê Hương Tổ Quốc...Em mà nghe nước mắt / nó rơi...Em buồn tênh!

Tóc em kìa, bay lên...Phải chi anh chải xuống! Em đi về đâu muôn, anh chờ em muôn năm!

Trần Vấn Lệ